

Jurisprudentiebulletin RSJ

2019/5

zie ook WWW.RSJ.NL

<p>Zaaknummer: R-19/3730/GA</p> <p>Datum uitspraak: 2 augustus 2019</p>	<p>a-dwangbehandeling</p>	<p>In licht van wet van belang dat door behandelend psychiater in zijn verklaring niet alleen wordt volstaan met verwijzing naar het behandelingsplan, maar ook inzicht wordt gegeven in zijn taxatie. Noodzaak dwangbehandeling aannemelijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 46d, aanhef en onder a.)</p>	<p>9</p>
<p>Zaaknummer: R-19/1641/GA</p> <p>Datum uitspraak: 30 juli 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Verspreiding sinaasappelgeur i.h.k.v. een onderzoek naar de gemoedstoestand van gedetineerden. Klager is niet geïnformeerd over het ware doel van het onderzoek en de wijze waarop dit zou worden uitgevoerd. Hij heeft daardoor geen in vrijheid gegeven toestemming verleend, zodat de beslissing van de directeur om de onderzoeker toestemming te verlenen voor het onderzoek in strijd met artikel 7 IVBPR is genomen. Dit klemt temeer nu klager zich niet aan het experiment kon onttrekken. Sprake van strijd met hogere wet- of regelgeving. Klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: IVBPR art. 7)</p>	<p>10</p>
<p>Zaaknummer: R-19/2492/GA</p> <p>Datum uitspraak: 29 juli 2019</p>	<p>Cameratoezicht</p>	<p>Directeursberoep betreffende verlenging ordemaatregel dag- en nachtobservatie d.m.v. cameratoezicht voor de duur van veertien dagen. Wanneer klager in die periode iets zou zijn overkomen, zou naar verwachting bijzonder grote maatschappelijke onrust zijn ontstaan. Beslissing met inachtneming van Memorie van Toelichting bij art. 34a van de Pbw niet onredelijk of onbillijk, noch disproportioneel. Beroep gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 34a)</p>	<p>11</p>
<p>Zaaknummer: R-19/1314/GA</p> <p>Datum uitspraak: 1 juli 2019</p>	<p>Vervoer</p>	<p>Klager heeft geweigerd met extra beveiligd vervoer naar ziekenhuis te gaan. Procedure omtrent vervoer is niet volgens regels verlopen. Aanvraag van de directeur om klager te laten vervoeren zonder vrijheidsbepenkende middelen is niet voorzien van de gebruikelijke</p>	<p>12</p>

		beoordelingscriteria. Ook DV&O heeft geen inzicht kunnen verschaffen in de gemaakte aanvullende risicoanalyse, terwijl evenmin gebleken is van inhoudelijke afstemming tussen de inrichting en DV&O. Beroep gegrond, beklag alsnog gegrond. Geen tegemoetkoming nu niet gebleken is dat klager in zijn belang is geschaad. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 42 lid 4 onder c.)	
Zaaknummer: R-19/3785/GV Datum uitspraak: 16 augustus 2019	Ontvankelijkheid formeel	Afwijzing verlofplan door Minister t.a.v. gedetineerde die ex art. 43, derde lid, Pbw voor detentievervangende behandeling in een psychiatrisch ziekenhuis is geplaatst. Klager ontvankelijk in beroep. Er is een cijfermatige risicoanalyse overgelegd, maar een toelichting ontbreekt. Informatie over klagers veroordeling en adviezen van betrokken instanties ontbreken eveneens. Beroep gegrond. Beslissing is onvoldoende gemotiveerd en wordt vernietigd. Klager is inmiddels in vrijheid gesteld, dus geen opdracht nemen nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 26 lid 3, 43 lid 3, 72 lid 2; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 2, Wet Bopz art. 1)	13
Zaaknummer: R-19/4191/GV Datum uitspraak: 16 augustus 2019	Ontvankelijkheid formeel	Niet-instemming met verlofplan door Minister t.a.v. gedetineerde die ex art. 43, derde lid, Pbw in het kader van detentievervangende behandeling elders verblijft. Klager ontvankelijk in beroep. Beroepscommissie zal niet-instemming beoordelen als afwijzing verlof. Minister heeft niet beslist op volledige verlofplan. In het dossier bevindt zich geen beslissing van de directeur op (een) bepaalde onderdeel of onderdelen en het is onwenselijk dat Minister en directeur afzonderlijk van elkaar op delen van het verlofplan beslissen. Beslissing van Minister is onvolledig en daardoor onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, opdracht tot alsnog nemen beslissing op het volledige verlofplan. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 26 lid 3, 43 lid 3, 72 lid 2; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 2, Wet forensische zorg art. 1.1)	14

<p>Zaaknummer: R-19/3595/GV</p> <p>Datum uitspraak: 14 augustus 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Klager verblijft op de voet van art. 15, vijfde lid, Pbw in een psychiatrisch ziekenhuis. Op hem is de Wet Bopz van toepassing. Tegen een beslissing van de geneesheer-directeur kan geen beroep worden ingesteld bij de beroepscommissie, maar die beslissing bevindt zich niet bij de stukken. De Minister heeft het toekennen en herroepen van vrijheden in de sleutel van de Pbw geplaatst. Klager daarom ontvankelijk in beroep. Beroep gegrond, omdat de beslissing niet door de juiste instantie is genomen. Beroepscommissie volstaat met vernietiging. Het is vervolgens aan de geneesheer-directeur om in overeenstemming met de Minister alsnog te beslissen over een verlofplan. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 15, lid 5, art. 72; Wet Bopz art. 1, 45, 51; Regeling aanmerking psychiatrisch ziekenhuis; Wet forensische zorg art. 2)</p>	<p>15</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3623/GV</p> <p>Datum uitspraak: 2 augustus 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid; Algemeen verlof</p>	<p>Op een verlofaanvraag zijn in beginsel twee beslissingen mogelijk: afwijzen of toewijzen. Klager is ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in diens verzoek om algemeen verlof. Beroep is daarom gegrond. Geen opdracht nieuwe beslissing en geen tegemoetkoming, omdat klager in augustus 2019 naar de JICN te Bonaire zal worden teruggeplaatst en aldaar een resocialisatietraject krijgt aangeboden. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)</p>	<p>16</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3443/GV</p> <p>Datum uitspraak: 30 juli 2019</p>	<p>Algemeen verlof</p>	<p>Anders dan het incidenteel verlof en de strafonderbreking, is het algemeen verlof een periodiek terugkerende verlofvorm die in het kader van resocialisatie kan worden ingezet en die slechts mogelijk is voor bepaalde categorieën van tot gevangenisstraf veroordeelde gedetineerden. Aangezien klaagster niet vanwege een aan haar opgelegde vrijheidsstraf was gedetineerd, maar in verband met een vervangende hechtenis op grond van</p>	<p>17</p>

		de wet Terwee, komt zij niet in aanmerking voor het verlenen van algemeen verlof. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)	
Zaaknummer: R-19/2289/TA Datum uitspraak: 7 augustus 2019	Ontvankelijkheid materieel	Het regime van afdeling Noord van Veldzicht is een voor alle op de afdeling geldende regel, waartegen in beginsel geen beklag openstaat. Niet gebleken van strijd met hogere wet- of regelgeving. Dat andere instellingen wellicht ruimere vrijheden bieden, maakt niet dat sprake is van een onrechtmatig onderscheid tussen tbs-gestelden met en zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Klager terecht n-o verklaard in beklag en beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)	18
Zaaknummer: R-19/2768/TA Datum uitspraak: 1 augustus 2019	a-dwangbehandeling; ontvankelijkheid formeel	In Bvt en Rvt geen regel die verplicht tot melden van verlengingsbeslissing a-dwangbehandeling aan raadsman. Voor raadsman geldt geen zelfstandige beklagtermijn. Termijnoverschrijding van namens klager ingediende beklag niet verschoonbaar. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art 16c lid 5, 58 lid 5 Rvt art 34d)	29
Zaaknummer: R-19/2867/TA Datum uitspraak: 19 juli 2019	Roken	Het op een kier open houden van de deur van de kamer tijdens bezoek is volgens de instelling noodzakelijk in belang van handhaving van orde en veiligheid, ook als tijdens bezoek wordt gerookt. O.g.v. de huisregels kunnen echter i.h.k.v. de handhaving van de orde en veiligheid beperkingen worden gesteld aan het roken in de eigen verblijfsruimte. Beroep instelling ongegrond. (Wet- en regeling: Tabaks- en rookwarenwet art. 10, eerste lid; Tabaks- en rookwarenbesluit art. 6.2; Huisregels Rooyse Wissel art. 5.6)	20
Zaaknummer: R-19/3230/TA en R-19/3231/TA Datum uitspraak: 19 juli 2019	Behandelingsplan; Bewegingsvrijheid binnen de inrichting	Na langdurig afdelingsarrest is beperking interne bewegingsvrijheid in behandelingsplan opgenomen. Klager bevond zich nog steeds in verhoogde fase van signaleringsplan, verwacht werd dat de beperking noodzakelijk zou blijven en men wilde klager voor langere termijn	21

		duidelijkheid geven. Is, wekelijks getoetst en besproken met klager, maakt deel uit van behandeling, geen verder gaande beperkingen op andere grondslag opgelegd. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 33, 56, 57)	
Zaaknummer: R-18/3756/TP Datum uitspraak: 20 augustus 2019	Ontvankelijkheid materieel; Passantentermijn	Geen sprake van fictieve weigering klager binnen wettelijke termijn van vier maanden in kliniek te plaatsen. Termijn aanspraak op hernieuwde plaatsing vangt aan op datum onherroepelijk worden van rechterlijke uitspraak tot hervatting dwangverpleging. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Wfz art. 6.3)	22

Zaaknummer:
R-19/3730/GA

Datum uitspraak:
2 augustus 2019

Beroepscommissie:
mr.dr. J. de Lange, voorzitter, mr.drs.
L.C. Mulder en drs. M.R. van Veen,
leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.
Koster, secretaris

Trefwoorden:
a-dwangbehandeling

Samenvatting:
In licht van wet van belang dat door
behandelend psychiater in zijn verklaring
niet alleen wordt volstaan met verwijzing
naar het behandelingsplan, maar ook
inzicht wordt gegeven in zijn taxatie.
Noodzaak dwangbehandeling
aannemelijk. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 46d,
aanhef en onder a.)

Rechtsoverwegingen:
Op grond van het bepaalde in artikel 46e
in verbinding met artikel 46d, aanhef en
onder a, van de Pbw kan de directeur
beslissen tot het toepassen van een a-
dwangbehandeling, indien aannemelijk is
dat het gevaar dat de stoornis van de
geestesvermogens de gedetineerde doet
veroorzaken, zonder die behandeling niet
binnen een redelijke termijn kan worden
weggenomen. De directeur heeft de
beslissing klager te verplichten tot het
ondergaan van een a-dwangbehandeling
gebaseerd op de verklaringen van de
behandelend psychiater van klager –
waarin wordt verwezen naar het
uittreksel van klagers behandelingsplan
– en van een psychiater die meer dan
een jaar niet bij de behandeling van
klager betrokken is geweest, maar hem
kort tevoren heeft bezocht. De directeur
heeft deze verklaringen conform het
bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van
de Pbw overgelegd. In het overgelegde
uittreksel uit het behandelingsplan is
voorzien in de mogelijkheid een
geneeskundige dwangbehandeling toe te
passen. In de verklaring van de
behandelend psychiater wordt verwezen
naar het uittreksel uit het behandelplan

(alsmede naar het advies van de
onafhankelijk psychiater). Hoewel het
(multidisciplinair vastgestelde)
behandelingsplan ook impliciet een
advies van de behandelend psychiater
tot a-dwangbehandeling inhoudt, acht de
beroepscommissie het, in het licht van
de wet, toch van belang dat door de
behandelend psychiater in zijn verklaring
niet alleen wordt volstaan met een
verwijzing naar het behandelingsplan,
maar dat in die verklaring ook inzicht
wordt gegeven in de taxatie van de
behandelend psychiater. Nu echter alle
voor de beoordeling benodigde
informatie uit de stukken naar voren
komt, ziet de beroepscommissie geen
aanleiding hier rechtsgevolgen aan te
verbinden. Uit de stukken komt het
navolgende – kort en zakelijk
weergegeven – naar voren. Klager is
gediagnostiseerd met onder meer een
bipolaire stoornis, waarbij sprake was
van manische en psychotische
symptomen. Klager vertoonde druk,
ontremd en associatief gedrag. Zijn
gedrag was nauwelijks te sturen.
Aanvankelijk leek het na klagers
overplaatsing van de crisisafdeling van
het PPC naar de reguliere afdeling beter
te gaan, maar als snel werden, naast het
hypomane gedrag, ook psychotische
uitspraken waargenomen. Klager werd
verliefd op een personeelslid hetgeen
ernstige vormen aannam. Ook bedreigde
klager de psychiater toen deze
dwangbehandeling ter sprake bracht.
Minder bezwarende middelen zoals
gesprekken over de noodzaak van
medicatie, het structureren van klagers
gedrag en het aanpassen van het rooster
van het personeelslid op wie klager
verliefd was, hadden onvoldoende effect.
Gelet op het voorgaande stelt de
beroepscommissie vast dat volgens de
psychiaters bij klager sprake is van een
psychische stoornis. Verder is voldoende
aannemelijk dat klager vanuit die
stoornis gevaar veroorzaakt en dat,
zonder een geneeskundige behandeling,
het gevaar dat de stoornis van zijn
geestvermogens klager doet
veroorzaken, niet binnen een redelijke
termijn kan worden weggenomen.
Tevens is voldoende aannemelijk
geworden dat de gekozen
dwangbehandeling voldoet aan de eisen

van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur om bij klager een dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw toe te passen kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk of onbillijk. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-19/1641/GA

Datum uitspraak:
30 juli 2019

Beroepscommissie:
mr.dr. J. de Lange, voorzitter, J. Schagen MA en drs. M.R. van Veen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L. Koster, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:
Verspreiding sinaasappelgeur i.h.k.v. een onderzoek naar de gemoedstoestand van gedetineerden. Klager is niet geïnformeerd over het ware doel van het onderzoek en de wijze waarop dit zou worden uitgevoerd. Hij heeft daardoor geen in vrijheid gegeven toestemming verleend, zodat de beslissing van de directeur om de onderzoeker toestemming te verlenen voor het onderzoek in strijd met artikel 7 IVBPR is genomen. Dit klemt temeer nu klager zich niet aan het experiment kon onttrekken. Sprake van strijd met hogere wet- of regelgeving. Klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: IVBPR art. 7)

Rechtsoverwegingen:
De beklagrechter heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn beklag, omdat het beklag naar het oordeel van de beklagrechter niet is gericht tegen een door of namens de directeur jegens klager genomen beslissing als bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de Pbw. De beroepscommissie stelt vast dat klagers klacht betrekking heeft op de

beslissing van de directeur om toestemming te verlenen aan een student voor de uitvoering van een onderzoek naar de gemoedstoestand van gedetineerden. Het beklag is daarmee gericht tegen een voor alle op klagers verblijfsafdeling verblijvende gedetineerden geldende algemene regel. Tegen een dergelijke algemene regel staat geen beklag open, tenzij sprake is van strijd met hogere wet- of regelgeving. Ter beoordeling ligt dan ook de vraag voor of de door de directeur verleende toestemming in strijd is met hogere wet- en/of regelgeving en klager daarom (alsnog) ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn beklag. De beroepscommissie beantwoordt deze vraag bevestigend en overweegt daartoe als volgt. Ingevolge artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) mag niemand, zonder zijn in vrijheid gegeven toestemming, worden onderworpen aan medische of wetenschappelijke experimenten.

De directeur heeft in het onderhavige geval toestemming verleend voor een wetenschappelijk experiment, waarbij op de B- en D-afdeling een sinaasappelgeur is verspreid. De gedetineerden van deze afdelingen hebben vooraf toestemming verleend om door middel van het invullen van enquêtes deel te nemen aan een onderzoek naar de algemene sfeer binnen het huis van bewaring. In een brief aan de gedetineerden na afloop van het onderzoek heeft de onderzoeker de gedetineerden meegedeeld dat het onderzoek in werkelijkheid geen betrekking had op de algemene sfeer in het huis van bewaring, maar dat het ware doel van het onderzoek was om te kijken of een lichte sinaasappelgeur een positieve werking heeft op de stemming van gedetineerden. De beroepscommissie stelt vast dat klager niet is geïnformeerd over het ware doel van het onderzoek en de wijze waarop dit zou worden uitgevoerd. Klager heeft daardoor geen in vrijheid gegeven toestemming verleend voor dat onderzoek, zodat de beslissing van de directeur om de onderzoeker toestemming te verlenen voor het onderzoek in strijd met artikel 7 van het

IVBPR is genomen. Het voorgaande klemt temeer nu klager zich niet aan het experiment kon onttrekken. Op grond van het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van de directeur in strijd is met wet- en regelgeving van hogere orde. De beroepscommissie verklaart het beroep dan ook gegrond, vernietigt de uitspraak van de beklagrechter, verklaart klager alsnog ontvankelijk in zijn beklag en verklaart dit beklag gegrond. Nu het gaat om een wetenschappelijk experiment waarvan gesteld noch gebleken is dat de verspreide geur schadelijk was voor de gezondheid van klager of dat er anderszins risico of nadeel voor klager aan verbonden is geweest, ziet de beroepscommissie geen aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:
R-19/2492/GA

Datum uitspraak:
29 juli 2019

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, U.P. Burke en mr. R.S.T. van Rossem-Broos, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:
Cameratoezicht

Samenvatting:
Directeursberoep betreffende verlenging ordemaatregel dag- en nachtopservatie d.m.v. cameratoezicht voor de duur van veertien dagen. Wanneer klager in die periode iets zou zijn overkomen, zou naar verwachting bijzonder grote maatschappelijke onrust zijn ontstaan. Beslissing met inachtneming van Memorie van Toelichting bij art. 34a van de Pbw niet onredelijk of onbillijk, noch disproportioneel. Beroep gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 34a)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 34a van de Pbw kan de directeur bepalen dat de gedetineerde die in een individueel regime of in een extra beveiligde inrichting verblijft, dag en nacht door middel van een camera wordt geobserveerd. Cameraobservatie kan worden toegepast, indien dit noodzakelijk is in het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting of de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming. Verder kan de bescherming van de lichamelijke of geestelijke toestand van de gedetineerde aanleiding zijn hem door middel van een camera te observeren. Cameraobservatie kan ook worden toegepast, indien bij ontvluchting of schade aan de gezondheid van de gedetineerde grote maatschappelijke onrust zou kunnen ontstaan of ernstige schade zou kunnen worden toegebracht aan de betrekkingen van Nederland met andere staten of internationale organisaties. Uit de MvT behorend bij voormeld artikel kan worden afgeleid dat omstandigheden die niet direct voortvloeien uit de gedetineerde, zijn gedrag of lichamelijke toestand, aanleiding kunnen vormen voor cameraobservatie. In het bijzonder moet dan worden gedacht aan situaties waarin het delict waarvan de gedetineerde wordt verdacht of waarvoor hij is veroordeeld, grote maatschappelijke onrust heeft veroorzaakt of beroering heeft gewekt in de betrekkingen van Nederland met andere staten en met internationale organisaties. Te denken valt daarbij aan ernstige gewelds- of zedenmisdrijven, maar ook aan misdrijven tegen de veiligheid van de staat, misdrijven tegen de koninklijke waardigheid, misdrijven tegen hoofden van bevriende staten en andere internationaal beschermde personen, misdrijven betreffende de uitoefening van staatsplichten en staatsrechten, of terroristische misdrijven.

Doorslaggevend is dat de ontstane maatschappelijke onrust of de beroering in de betrekkingen van Nederland met andere staten en met internationale organisaties de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting en de ongestoorde tenuitvoerlegging van de

vrijheidsbeneming in een bijzondere sleutel zet. Wanneer de gedetineerde tijdens de detentie iets overkomt of wanneer hij ontvlucht, zou dit onvoorziene en ernstige gevolgen kunnen hebben voor de openbare orde, de democratische rechtsorde of de betrekkingen met andere staten of internationale organisaties. De rechtspositie van de gedetineerde, in het bijzonder zijn recht op privacy dat door de detentie toch al aan beperkingen onderhevig is, dient in dit licht te worden afgewogen tegen het belang van de voorkoming van ontvluchting of mogelijke schade aan zijn gezondheid in welke vorm dan ook.

Klager is gedetineerd in verband met de verdenking van het plegen van een ernstig gewelds- en zedenmisdrijf, waarbij een dodelijk slachtoffer is gevallen. Wanneer klager in de periode van de verlenging van de ordemaatregel iets zou zijn overkomen, zou naar verwachting bijzonder grote maatschappelijke onrust zijn ontstaan. De beroepscommissie komt met inachtneming van hetgeen in de MvT staat vermeld, tot de conclusie dat de beslissing tot verlenging van de ordemaatregel cameraobservatie in het geval van klager niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Evenmin is de beslissing disproportioneel te noemen. Het beroep van de directeur zal daarom gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/1314/GA

Datum uitspraak:

1 juli 2019

Beroepscommissie:

mr.dr. J. de Lange, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L. Koster, secretaris

Trefwoorden:

Vervoer

Samenvatting:

Klager heeft geweigerd met extra beveiligd vervoer naar ziekenhuis te gaan. Procedure omtrent vervoer is niet volgens regels verlopen. Aanvraag van de directeur om klager te laten vervoeren zonder vrijheidsbeperkende middelen is niet voorzien van de gebruikelijke beoordelingscriteria. Ook DV&O heeft geen inzicht kunnen verschaffen in de gemaakte aanvullende risicoanalyse, terwijl evenmin gebleken is van inhoudelijke afstemming tussen de inrichting en DV&O. Beroep gegrond, beklag alsnog gegrond. Geen tegemoetkoming nu niet gebleken is dat klager in zijn belang is geschaad. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 42 lid 4 onder c.)

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat klager op 16 februari 2018 vanuit de inrichting naar het ziekenhuis zou worden vervoerd. Door de directeur is bij DV&O een aanvraag medisch vervoer gedaan. In die aanvraag is aangegeven dat geen vrijheidsbeperkende middelen nodig zijn. Onder het kopje bijzonderheden is vermeld dat klager levenslang heeft. De afdeling risicoadvies van DV&O heeft vervolgens besloten dat klager per EBV naar het ziekenhuis diende te gaan met naast de gebruikelijke handboeien een broekstok. Dit is door DV&O aan de bevolkingsadministratie van de inrichting gemeld. Uiteindelijk heeft klager geweigerd om met het geregelde vervoer mee te gaan. Ingevolge artikel 42, vierde lid, onder c. van de Pbw draagt de directeur zorg voor de overbrenging van de gedetineerde naar een ziekenhuis. Zoals de beroepscommissie eerder heeft overwogen in RSJ 1 juni 2018, 17/3938/GA, kan uit de brief van 22 september 2014 van de hoofddirecteur van DJI (Vrijheidsbeperkende middelen in publieke ruimte tijdens vervoer DV&O, kenmerk 20140908) worden opgemaakt dat het gebruik van vrijheidsbeperkende middelen in de publieke ruimte wordt aangescherpt. De verplaatsing tussen een voertuig voor een ingang van een openbaar gebouw zal worden aangemerkt als hoog veiligheidsrisico. Bij vervoersbewegingen naar een publieke ruimte zal de afdeling risicoadvies van

DV&O in afstemming met de inrichting een aanvullend advies gaan geven voor het inzetten van vrijheidsbeperkende middelen. De procedure is dan dat de transportaanvrager vooraf aangeeft dat er aanleiding bestaat om vrijheidsbeperkende middelen aan te wenden. Na ontvangst van de aanvraag zal binnen DV&O door de afdeling risicoadvies met de inrichting een aanvullende risicoafweging worden gemaakt. Het risico van het verplaatsen van een justitiabele in een openbare ruimte zal – naast de gebruikelijke beoordelingscriteria zoals gedrag, mate van gewelddadigheid, betrokkenheid bij eerdere incidenten, etcetera – nadrukkelijk onderdeel worden van de analyse.

Van een kenbare individuele belangenafweging met betrekking tot de gebruikelijke beoordelingscriteria is in de onderhavige zaak niet gebleken. De aanvraag van de directeur om klager te laten vervoeren zonder vrijheidsbeperkende middelen is niet voorzien van de gebruikelijke beoordelingscriteria, zoals gedrag, mate van gewelddadigheid en betrokkenheid bij eerdere incidenten. Ook DV&O heeft geen inzicht kunnen verschaffen in de specifiek ten aanzien van het vervoer van klager gemaakte aanvullende risicoanalyse, terwijl evenmin is gebleken van inhoudelijke afstemming tussen de inrichting en DV&O. Gelet op het voorgaande is niet gebleken dat de procedure volgens de regels is verlopen, hetgeen de directeur is aan te rekenen. De beroepscommissie verklaart het beroep derhalve gegrond en vernietigt de uitspraak van de beklagcommissie voor zover daartegen beroep is ingesteld. Zij verklaart het beklag alsnog gegrond. De beroepscommissie ziet geen aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager, nu niet gebleken is dat klager enig nadeel heeft ondervonden.

Zaaknummer:
R-19/3785/GV

Datum uitspraak:
16 augustus 2019

Beroepscommissie:
mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. W.F. Korthals Altes, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:
Afwijzing verlofplan door Minister t.a.v. gedetineerde die ex art. 43, derde lid, Pbw voor detentievervangende behandeling in een psychiatrisch ziekenhuis is geplaatst. Klager ontvankelijk in beroep. Er is een cijfermatige risicoanalyse overgelegd, maar een toelichting ontbreekt. Informatie over klagers veroordeling en adviezen van betrokken instanties ontbreken eveneens. Beroep gegrond. Beslissing is onvoldoende gemotiveerd en wordt vernietigd. Klager is inmiddels in vrijheid gesteld, dus geen opdracht nemen nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 26 lid 3, 43 lid 3, 72 lid 2; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 2, Wet Bopz art. 1)

Rechtsoverwegingen:
Klager heeft verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, omdat de noodzaak van een mondelinge toelichting niet is gebleken. Zij acht zich op basis van de stukken voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

Klager onderging achtereenvolgens een gevangenisstraf van 434 dagen met aftrek en een hechtenis van 22 dagen op grond van de Wet Terwee. Op 24 juli 2019 is hij in vrijheid gesteld.

Klager verbleef in een psychiatrisch ziekenhuis als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder h, van de Wet Bopz, maar is daar op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw geplaatst. Op de externe rechtspositie van klager zijn de Pbw en het Wetboek van Strafrecht van toepassing. De directeur van de

penitentiare inrichting van waaruit klager in een psychiatrisch ziekenhuis is geplaatst, blijft verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van de detentie. Klager was ten tijde van de bestreden beslissing een gedetineerde als bedoeld in de Pbw, klaagt over een jegens hem genomen beslissing betreffende verlof en dient op grond van artikel 72, tweede lid, van de Pbw in zijn beroep te worden ontvangen.

De Minister heeft klagers verzoek tot voortzetting van de uitvoering van zijn verlofplan afgewezen.

Ingevolge artikel 26, derde lid, van de Pbw stelt de Minister in de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (hierna: de Regeling) nadere regels aangaande het verlaten van de inrichting bij wijze van verlof. In artikel 2 van de Regeling is bepaald dat de directeur verzoeken om verlof in ontvangst neemt. De Minister beslist op een verzoek om verlof in de gevallen bedoeld in de artikelen 17, eerste lid, 20d, 32 en 39 van de Regeling. In de overige gevallen beslist de directeur namens de Minister. Klagers verzoek tot voortzetting van de uitvoering van zijn verlofplan valt onder de overige gevallen waarin de directeur namens de Minister beslist. De Minister blijft echter bevoegd zelf te beslissen.

De afwijzende beslissing van 9 mei 2019 vermeldt als reden van afwijzing dat de risicoanalyse (HKT-R) in de inrichting 67 is en dat de verwachting is dat die buiten de zorginstelling oploopt naar 75. De cijfermatige risicoanalyse d.d. 27 maart 2019 is overgelegd, maar een toelichting ontbreekt. Verder is overgelegd een niet gedateerd of ondertekend schriftelijk stuk met kennelijk een beschrijving van het gedrag van klager tijdens diens verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis. Informatie over het feit of de feiten op grond waarvan klager is veroordeeld en adviezen van betrokken instanties ontbreken. Bij die stand van zaken kan de beroepscommissie niet anders dan oordelen dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en deze vernietigen.

Klager is inmiddels in vrijheid gesteld en daarom zal de Minister niet worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Voor het toekennen van een tegemoetkoming bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer:
R-19/4191/GV

Datum uitspraak:
15 augustus 2019

Beroepscommissie:
mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. W.F. Korthals Altes, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:
Niet-instemming met verlofplan door Minister t.a.v. gedetineerde die ex art. 43, derde lid, Pbw in het kader van detentievervangende behandeling elders verblijft. Klager ontvankelijk in beroep. Beroepscommissie zal niet-instemming beoordelen als afwijzing verlof. Minister heeft niet beslist op volledige verlofplan. In het dossier bevindt zich geen beslissing van de directeur t.a.v. het overige gedeelte en het is onwenselijk dat Minister en directeur afzonderlijk van elkaar op delen van het verlofplan beslissen. Beslissing van Minister is onvolledig en daardoor onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, opdracht tot alsnog nemen beslissing op het volledige verlofplan. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 26 lid 3, 43 lid 3, 72 lid 2; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 2, Wet forensische zorg art. 1.1)

Rechtsoverwegingen:
De Minister heeft niet ingestemd met het voorgenomen besluit van de directeur van de inrichting om deels in te stemmen met het hem voorgelegde verlofplan van klager.

De beroepscommissie stelt vast dat aan de niet-instemming van de Minister de

facto de rechtsgevolgen van een afwijzing zijn verbonden. Dit volgt uit het verweerschrift, uit de (dwingende) formulering van die beslissing, uit het feit dat na de beslissing van de Minister d.d. 12 juli 2019 geen afwijzende beslissing door de directeur van de inrichting is genomen en uit de brief van de hoofddirecteur van DJI d.d. 10 april 2019 (overgelegd door klagers raadsman), waarin staat "De directeur van de PI kan niet zelfstandig van het advies van de selectiefunctionaris afwijken. Indien dit naar het oordeel van de directeur leidt tot een ongewenste uitkomst dan dient te worden opgeschaald naar het naast hogere gezag, de divisiedirecteuren". De beroepscommissie zal de bestreden beslissing gezien het vorenstaande beoordelen als een afwijzende beslissing op het verlofplan.

Ingevolge artikel 26, derde lid, van de Pbw stelt de Minister in de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (hierna: de Regeling) nadere regels aangaande het verlaten van de inrichting bij wijze van verlof. In artikel 2 van de Regeling is bepaald dat de directeur verzoeken om verlof in ontvangst neemt. De Minister beslist op een verzoek om verlof in de gevallen bedoeld in de artikelen 17, eerste lid, 20d, 32 en 39 van de Regeling. In de overige gevallen beslist de directeur namens de Minister. Klagers verzoek tot voortzetting van de uitvoering van zijn verlofplan valt onder de overige gevallen waarin de directeur namens de Minister beslist. De Minister blijft echter bevoegd zelf te beslissen. De beroepscommissie begrijpt de beslissing van 12 juli 2019 van de Minister aldus, dat de Minister de beslissing omtrent verlof in het geval van klager aan zich heeft willen houden en zal het beroep in dat licht beoordelen.

Vaststaat dat de Minister niet heeft beslist op het volledige verlofplan zoals dat door Stichting Moria is opgesteld. Hij heeft negatief beslist op de aan dagbesteding en boodschappen doen gerelateerde vrijheden, maar heeft de overige onderdelen van het verlofplan onbesproken gelaten. Voor zover de gedachte zou kunnen bestaan dat op die

overige onderdelen reeds negatief is beslist door de directeur, moet allereerst worden vastgesteld dat een dergelijke beslissing van het onderhavige dossier geen deel uitmaakt. Los daarvan acht de beroepscommissie het niet wenselijk dat de directeur en de Minister afzonderlijk van elkaar op verschillende delen van een verlofplan zouden beslissen. Nu de beslissing van de Minister onvolledig en daardoor onvoldoende gemotiveerd is, zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de bestreden beslissing vernietigen en de Minister opdragen alsnog op het volledige verlofplan te beslissen, met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan.

Zaaknummer:
R-19/3595/GV

Datum uitspraak:
14 augustus 2019

Beroepscommissie:
mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. W.F. Korthals Altes, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:
Klager verblijft op de voet van art. 15, vijfde lid, Pbw in een psychiatrisch ziekenhuis. Op hem is de Wet Bopz van toepassing. Tegen een beslissing van de geneesheer-directeur kan geen beroep worden ingesteld bij de beroepscommissie, maar die beslissing bevindt zich niet bij de stukken. De Minister heeft het toekennen en herroepen van vrijheden in de sleutel van de Pbw geplaatst. Klager daarom onvankelijk in beroep. Beroep gegrond, omdat de beslissing niet door de juiste instantie is genomen. Beroepscommissie volstaat met vernietiging. Het is vervolgens aan de geneesheer-directeur om in overeenstemming met de Minister alsnog te beslissen over een verlofplan.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 15, lid 5, art. 72; Wet Bopz art. 1, 45, 51; Regeling aanmerking psychiatrisch ziekenhuis; Wet forensische zorg art. 2)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van zeventien jaar en drie maanden met aftrek, wegens moord. Aansluitend dient hij 266 dagen vervangende hechtenis te ondergaan op grond van de Wet Terwee. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 19 juni 2020.

De Minister heeft zijn instemming met klagers verlofplan ingetrokken.

Klager verblijft op de voet van artikel 15, vijfde lid, van de Pbw in de FPK te Amsterdam, die – gelet op Bijlage 1 bij de Regeling aanmerking psychiatrisch ziekenhuis – moet worden aangemerkt als psychiatrisch ziekenhuis als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder h., van de Wet Bopz. Gelet op artikel 1.1, tweede lid, van de Wet forensische zorg (Wfz) jo. artikel 2 van de Regeling forensische zorg, wordt in die kliniek aan klager forensische zorg verleend. Gelet op de tekst van artikel 15, vijfde lid, van de Pbw en de toelichting op artikel 6.7 van de Wfz (Kamerstukken II 2009/10, 32398, nr. 3), is op klager de Wet Bopz van toepassing, zij het op aangepaste wijze (Kamerstukken II 2006/07, 25763, nr. 7). In deze zaak betekent dit dat de geneesheer-directeur van de kliniek – ingevolge artikel 51, tweede lid, van de Wet Bopz – slechts in overeenstemming met de Minister van Justitie aan klager verlof kan verlenen.

De stelling van de Minister, dat tegen een beslissing van de geneesheer-directeur van de kliniek geen beroep bij de beroepscommissie kan worden ingesteld, is juist. De beroepscommissie heeft tussen de door de Minister toegezonden stukken echter geen beslissing aangetroffen van de geneesheer-directeur van de FPK Inforsa. Het valt daarnaast op dat de beslissing waarbij aan klager “incidenteel verlof” is verleend, door de Minister is genomen en niet – zoals de wet voorschrijft – door de geneesheer-directeur. Het is daarmee aannemelijk

geworden dat de Minister – wat er ook zij van de wettelijke mogelijkheden daartoe – het toekennen van vrijheden en weer herroepen daarvan, in de sleutel van de Penitentiaire beginselenwet heeft geplaatst. Klager kan daarom in zijn beroep worden ontvangen. Het beroep is reeds gegrond, omdat de beslissing niet door de juiste instantie is genomen. De beslissing zal daarom worden vernietigd.

De beroepscommissie zal volstaan met de vernietiging van de beslissing. Het is vervolgens aan de wél bevoegde instantie – de geneesheer-directeur – om in overeenstemming met de Minister van Justitie alsnog overeenkomstig artikel 51, tweede lid, van de Wet Bopz te beslissen over een verlofplan en klager daarvan op de hoogte te stellen. De beroepscommissie ziet geen aanleiding om klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:
R-19/3623/GV

Datum uitspraak:
2 augustus 2019

Beroepscommissie:
mr. . M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. W.F. Korthals Altes, leden, in tegenwoordigheid van M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid; Algemeen verlof

Samenvatting:
Op een verlofaanvraag zijn in beginsel twee beslissingen mogelijk: afwijzen of toewijzen. Klager is ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in diens verzoek om algemeen verlof. Beroep is daarom gegrond. Geen opdracht nieuwe beslissing en geen tegemoetkoming, omdat klager in augustus 2019 naar de JICN te Bonaire zal worden teruggeplaatst en aldaar een resocialisatietraject krijgt aangeboden. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een door het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van de Nederlandse Antillen en Aruba opgelegde gevangenisstraf van twaalf jaren, wegens medeplegen van moord en handelen in strijd met de Vuurwapenverordening. Hij is op grond van artikel 40 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden (het Statuut) en de Onderlinge regeling als bedoeld in artikel 38 van het Statuut, regelende de samenwerking tussen Nederland, Aruba, Curaçao en Sint Maarten op het gebied van de onderlinge beschikbaarheid van detentiecapaciteit op medische gronden of in verband met dringende redenen van veiligheid, vanuit de JICN te Bonaire op 29 september 2011 tijdelijk naar een penitentiaire inrichting in Nederland overgeplaatst. Ingevolge artikel 18, derde lid, van het Wetboek van Strafrecht BES komt klager niet voor voorwaardelijke invrijheidstelling in aanmerking. De fictieve einddatum van klagers detentie is bepaald op 23 februari 2020. Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers tweede verlofaanvraag. Klager verzoekt in het kader van zijn resocialisatie om algemeen verlof teneinde bij zijn partner en kinderen in Nederland te kunnen zijn. Op een verlofaanvraag zijn in beginsel twee beslissingen mogelijk: afwijzen of toewijzen. Met de raadvrouw en de Minister constateert de beroepscommissie dat klager ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard in diens verzoek om algemeen verlof. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. Aan die gegrondverklaring zal de beroepscommissie anders dan de constatering geen gevolgen verbinden, nu uit het procesdossier blijkt dat klager in augustus 2019 naar de JICN te Bonaire zal worden teruggeplaatst. Daar zal klager een resocialisatietraject aangeboden krijgen om zich op zijn uiteindelijke invrijheidstelling voor te bereiden. Nu klagers terugplaatsing naar Bonaire aanstaande is, heeft het niet langer zin de Minister op te dragen een nieuwe beslissing te nemen. Gezien de formeel juridische reden voor de gegrondverklaring, ziet de beroepscommissie geen aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

R-19/3443/GV

Datum uitspraak:

30 juli 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA,
leden, in tegenwoordigheid van M.G.
Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Algemeen verlof

Samenvatting:

Anders dan het incidenteel verlof en de strafonderbreking, is het algemeen verlof een periodiek terugkerende verlofvorm die in het kader van resocialisatie kan worden ingezet en die slechts mogelijk is voor bepaalde categorieën van tot gevangenisstraf veroordeelde gedetineerden. Aangezien klaagster niet vanwege een aan haar opgelegde vrijheidsstraf was gedetineerd, maar in verband met een vervangende hechtenis op grond van de wet Terwee, komt zij niet in aanmerking voor het verlenen van algemeen verlof. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)

Rechtsoverwegingen:

Klaagster was voor in totaal 414 dagen gedetineerd in verband met een vervangende hechtenis op grond van de wet Terwee. Op 14 juni 2019 is klaagster in vrijheid gesteld. Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klaagsters verlofaanvraag voor zover deze de duur van twaalf uren overschrijdt. In artikel 14, aanhef en eerste lid, van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) is bepaald dat een gedetineerde eerst voor algemeen verlof in aanmerking komt wanneer hij, al dan niet onherroepelijk, is veroordeeld tot een vrijheidsstraf en, ingeval de veroordeling onherroepelijk is, hij ten minste een derde deel van de onvoorwaardelijk opgelegde straf heeft ondergaan dan wel, ingeval de veroordeling nog niet onherroepelijk is, de duur van de in voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd ten minste gelijk is

aan een derde deel van de onvoorwaardelijk opgelegde straf. Daarnaast dient het strafrestant van de gedetineerde nog ten minste drie maanden en ten hoogste een jaar te bedragen. Het tweede lid van artikel 14 van de Regeling bepaalt dat de vervangende hechtenis en de zogenoemde Mulder-gijzeling bij het bepalen van het strafrestant worden meegeteld. Op grond van het derde lid zijn uitgesloten van algemeen verlot de gedetineerden die verblijven in een inrichting waar het verlot deel uitmaakt van het regime, gedetineerden aan wie, naast een vrijheidsstraf, de maatregel van terbeschikkingstelling met dwangverpleging is opgelegd en gedetineerden voor wie een hoger ontsnappingsrisico geldt. Uit de toelichting op de Regeling blijkt dat algemeen verlot is bedoeld voor veroordeelde gedetineerden in een normaal beveiligde inrichting. Doel is dat zij in het laatste jaar van de aan hen opgelegde vrijheidsstraf in de gelegenheid worden gesteld zich weer langzaam op hun terugkeer in de maatschappij voor te bereiden. Daarbij is het maximale aantal algemeen verloten gerelateerd aan de duur van het strafrestant van de gedetineerde. Algemeen verlot is dus een periodiek terugkerende verlotvorm die in het kader van resocialisatie kan worden ingezet en die slechts mogelijk is voor bepaalde categorieën van tot gevangenisstraf veroordeelde gedetineerden.

Anders dan het algemeen verlot richten het incidenteel verlot en de strafonderbreking zich op een tijdelijke en noodzakelijke afwezigheid buiten de inrichting in verband met gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer. Deze verlotvormen zijn in beginsel mogelijk voor iedere gedetineerde. Het incidenteel verlot onderscheidt zich van de strafonderbreking, doordat het eerste ongeacht de titel van vrijheidsbeneming kan worden verleend, waar de tweede slechts openstaat voor veroordeelde gedetineerden. Aangezien klaagster niet vanwege een aan haar opgelegde vrijheidsstraf was gedetineerd, maar in verband met een vervangende hechtenis op grond van de wet Terwee, komt zij

niet in aanmerking voor het verlenen van algemeen verlot. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/2289/TA

Datum uitspraak:

7 augustus 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr. M.J.H. van den Hombergh en drs. M.J. Selnick Marzullo, leden, bijgestaan door de secretaris, mr. M.L. Koster

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Het regime van afdeling Noord van Veldzicht is een voor alle op de afdeling geldende regel, waartegen in beginsel geen beklag openstaat. Niet gebleken van strijd met hogere wet- of regelgeving. Dat andere instellingen wellicht ruimere vrijheden bieden, maakt niet dat sprake is van een onrechtmatig onderscheid tussen tbs-gestelden met en zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Klager terecht n-o verklaard in beklag en beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)

Rechtsoverwegingen:

Klager is vanuit FPC Pompestichting overgeplaatst naar CTP Veldzicht als gevolg van de beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) van 15 juni 2017 waarbij de aan klager verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd is ingetrokken en aan klager een inreisverbod is opgelegd. Het door klager ingestelde beroep tegen deze overplaatsingsbeslissing is in RSJ 18 oktober 2017, 17/2495/TB ongegrond verklaard. In voormelde uitspraak overwoog de beroepscommissie dat niet vast is komen te staan dat een uitzetting van klager naar het land van herkomst (thans) onmogelijk is. Het beklag heeft betrekking op het regime van afdeling Noord van CTP Veldzicht, de afdeling waar klager verblijft. Het regime van een afdeling is geen beslissing van het hoofd

van de instelling waartegen op grond van artikel 56 Bvt beklag open staat. Het betreft een algemene voor alle op die afdeling verblijvende verpleegden geldende regel en daartegen staat in beginsel geen beklag open. Dit uitgangspunt lijdt slechts uitzondering, indien die algemene regel in strijd is met hogere wet- en / of regelgeving. Klager heeft aangevoerd dat het regime op afdeling Noord van CTP Veldzicht strikter is dan het regime in andere tbs-instellingen en dat daarmee een onrechtmatig onderscheid wordt gemaakt tussen autochtone en allochtone tbs-gestelden. De beroepscommissie verstaat dit aldus dat klager van mening is dat een onrechtmatig onderscheid wordt gemaakt tussen tbs-gestelden met rechtmatig verblijf in Nederland en tbs-gestelden zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Van een onrechtmatig onderscheid is de beroepscommissie niet gebleken. De beroepscommissie is van oordeel dat van strijd met hogere wet- of regelgeving niet is gebleken nu voldoende is komen vast te staan dat op afdeling Noord van CTP Veldzicht wordt voldaan aan de vereisten van de Bvt. Dat in andere tbs-instellingen wellicht ruimere vrijheden worden geboden, maakt niet dat sprake is van een onrechtmatig onderscheid tussen tbs-gestelden met rechtmatig verblijf in Nederland en tbs-gestelden zonder rechtmatig verblijf in Nederland. De beroepscommissie wenst hierbij op te merken dat een onderscheid slechts aanvaardbaar is zolang er zicht is op een reële mogelijkheid van uitzetting. Nu niet gebleken is van strijd met hogere wet- of regelgeving is klager terecht niet-ontvankelijk verklaard in zijn beklag. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden bevestigd met aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:
R-19/2768/TA

Datum uitspraak:
1 augustus 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.H. van den Hombergh,
voorzitter, mr. drs. J.P. Meesters en mr.
drs. L.C. Mulder, leden, in
tegenwoordigheid van mr. R. Kokee

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling; ontvankelijkheid
formeel

Samenvatting:

In Bvt en Rvt geen regel die verplicht tot melden van verlengingsbeslissing a-dwangbehandeling aan raadsman. Voor raadsman geldt geen zelfstandige beklagtermijn. Termijnoverschrijding van namens klager ingediende beklag niet verschoonbaar. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art 16c lid 5, 58 lid 5 Rvt art 34d)

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechter. De beroepscommissie neemt hierbij nog het volgende in aanmerking. In artikel 34d van het Rvt worden enkele procedurele voorschriften gegeven omtrent de te verrichten meldingen bij beslissingen tot het toepassen van a-dwangbehandeling. De melding aan onder andere de raadsman van de verpleegde wordt in geval van een voorgenomen beslissing gedaan uiterlijk drie dagen voordat die beslissing wordt genomen. Ook van de aanvang van de a-dwangbehandeling wordt de raadsman in kennis gesteld. Blijkens de Nota van toelichting bij het Rvt heeft de uitgebreide meldingsprocedure als doel de genoemde personen, waaronder dus de raadsman, voldoende tijd te geven betrokkene bij te staan en eventuele bezwaren tegen de dwangbehandeling kenbaar te maken (Stb. 2013, 99, p. 27). Anders dan klagers raadsman meent, is de bepaling in artikel 34d, eerste lid, van het Rvt enkel van toepassing op het voorgenomen besluit dat vooraf gaat aan de eerste beslissing tot het toepassen van a-dwangbehandeling. De bepaling in artikel 34d, vierde lid, Rvt betreffende mededeling aan onder meer de

raadsman ziet uitsluitend op de aanvang van de a-dwangbehandeling. Er bestaat geen wettelijke regel die het hoofd van de instelling verplicht ook bij elke volgende beslissing tot voortzetting van de a-dwangbehandeling de in het eerste lid van voornoemd artikel 34d genoemde personen in kennis te stellen van de beslissing.

Er is dan immers geen sprake van het opnieuw aanvangen van een a-dwangbehandeling. De beroepscommissie leidt het vorenstaande af uit de tekst van voormeld artikel 34d van het Rvt. Verder verwijst de beroepscommissie naar artikel 16c van de Bvt, waarin eveneens onderscheid wordt gemaakt in de procedurele voorschriften bij eerste beslissingen tot het toepassen van a-dwangbehandeling en beslissingen tot voortzetting van de a-dwangbehandeling. Dit onderscheid raakt zowel de totstandkoming van de beslissing als de mogelijkheden hiertegen bezwaren te uiten in de beklag- of beroepsprocedure. Ook uit oogpunt van rechtsbescherming is er geen aanleiding te veronderstellen dat het de bedoeling van de wetgever is geweest ook bij vervolgbeslissingen de mededelingsplicht ten aanzien van de in het eerste lid van artikel 34d van het Rvt genoemde personen van toepassing te laten zijn. In dergelijke gevallen moet naar het oordeel van de beroepscommissie worden aangesloten bij de in het beklagrecht gangbare ontvankelijkheidseisen. Dit houdt in dat voor de raadsman geen zelfstandige beklagtermijn aanvangt na ontvangst van een beslissing van het hoofd van de instelling. Ook in de omstandigheden van onderhavige zaak zijn er geen redenen gebleken de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. De omstandigheid dat klagers raadsman eerder wel steeds tijdig beslissingen tot verlenging van klagers a-dwangbehandeling heeft ontvangen kan daaraan niet afdoen. Onderhavig beroep heeft betrekking op de tiende verlenging van de a-dwangbehandeling. Klager mag bekend worden verondersteld met de beklagprocedure. In de bestreden beslissing staat vermeld hoe en binnen welke termijn klager beklag hiertegen

had kunnen indienen. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/2867/TA

Datum uitspraak:

19 juli 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr. M.J.H. van den Hombergh en drs. M.J. Selnick Marzullo, leden, bijgestaan door de secretaris, mr. M.L. Koster

Trefwoorden:

Roken

Samenvatting:

Het op een kier open houden van de deur van de kamer tijdens bezoek is volgens de instelling noodzakelijk in belang van handhaving van orde en veiligheid, ook als tijdens bezoek wordt gerookt. O.g.v. de huisregels kunnen echter i.h.k.v. de handhaving van de orde en veiligheid beperkingen worden gesteld aan het roken in de eigen verblijfsruimte. Beroep instelling ongegrond. (Wet- en regeling: Tabaks- en rookwarenwet art. 10, eerste lid; Tabaks- en rookwarenbesluit art. 6.2; Huisregels Rooyse Wissel art. 5.6)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Tabaks- en rookwarenwet is het bevoegde orgaan in een gebouw of inrichting dat onderscheidenlijk die bij de Staat of een ander lichaam in gebruik is, verplicht een rookverbod in te stellen, aan te duiden en te handhaven.

In het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 6.2 van de Tabaks- en rookwarenbesluit zijn de uitzonderingen op de verplichting een rookverbod in te stellen opgenomen. De onder a. in dat artikellid vermelde uitzondering luidt:

'In ruimten waar geen inbreuk mag worden gemaakt op de persoonlijke

levenssfeer'. Een verblijfsruimte van een verpleegde is als zodanig aan te merken.

Op 1 augustus 2018 zijn de huisregels van FPC De Rooyse Wissel aangescherpt.

Artikel 5.6 van de huisregels luidt:

"1. Het is toegestaan om in uw kamer met gesloten deur en op de patio te roken, tenzij daaraan in het belang van de orde en de veiligheid beperkingen worden gesteld.

2. Naast de in het vorige artikellid genoemde uitzondering, geldt binnen de kliniek een algeheel rookverbod.

3. Wanneer u bezoek op uw kamer ontvangt dan verzoekt de kliniek u om zo min mogelijk te roken om zo eventuele hinder van rook voor medepatiënten te beperken. Alleen bij ontvangst van bezoek mag met de deur open worden gerookt.

4. Voor het gebruik van elektronische sigaretten (e-smoker) geldt hetzelfde beleid als in de vorige artikelliden is beschreven."

In RSJ 21 mei 2019, R-18/1470/TA - einduitspraak heeft de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen de ongegrondverklaring van zijn beklag inzake de weigering van het verzoek om het nemen van maatregelen ter voorkoming van rookoverlast, gegrond verklaard.

De beroepscommissie achtte aannemelijk geworden dat het toenmalige rookbeleid onvoldoende werd nageleefd en ook niet effectief werd gehandhaafd. Ook oordeelde de beroepscommissie dat de instelling onvoldoende maatregelen had getroffen om te voorkomen dat klager overlast ondervond door de rook.

Niet in geschil is dat klager overlast ondervindt, omdat medepatiënten tijdens het bezoek en met hun bezoek op hun kamer roken en de instelling het, in het kader van de handhaving van de orde en de veiligheid, noodzakelijk acht dat de kamerdeur tijdens bezoek op een

kier blijft. Zoals de beroepscommissie heeft overwogen in eerder aangehaald R-18/1470/TA is het een feit dat het roken met open deur zonder meer zorgt voor rookoverlast op de gang, een ruimte die geen deel uitmaakt van de persoonlijke verblijfsruimte en waarvoor het rookverbod geldt. De beroepscommissie is dan ook van oordeel dat het rookverbod in de openbare ruimte onvoldoende is gehandhaafd door de instelling. Voor zover is aangevoerd dat het noodzakelijk is om in het kader van de handhaving van de orde en de veiligheid de deur tijdens het bezoek op een kier te houden, overweegt de beroepscommissie dat in het eerste lid van artikel 5.6 van de huisregels is bepaald dat in het kader van de handhaving van de orde en de veiligheid beperkingen kunnen worden gesteld aan het roken in de eigen verblijfsruimte. Gelet op het voorgaande zal het beroep van de instelling ongegrond worden verklaard en zal de uitspraak van de beklagcommissie worden bevestigd met aanvulling van de gronden.

Voor zover klager heeft verzocht om toekenning van een hogere tegemoetkoming, overweegt de beroepscommissie dat klager niet kan worden ontvangen in zijn verzoek nu hij geen beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van de beklagcommissie.

Zaaknummer:

R-19/3230/TA en R-19/3231/TA

Datum uitspraak:

19 juli 2019

Beroepscommissie:

mr. T.B. Trotman, voorzitter, mr. R.M. Maanicus en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Behandelingsplan; Bewegingsvrijheid binnen de inrichting

Samenvatting:

Na langdurig afdelingsarrest is beperking interne bewegingsvrijheid in behandelingsplan opgenomen. Klager bevond zich nog steeds in verhoogde fase van signaleringsplan, verwacht werd dat de beperking noodzakelijk zou blijven en men wilde klager voor langere termijn duidelijkheid geven. Is, wekelijks getoetst en besproken met klager, maakt deel uit van behandeling, geen verder gaande beperkingen op andere grondslag opgelegd. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 33, 56, 57)

Rechtsoverwegingen:

xMet betrekking tot a. en b.

Ten tijde van de bestreden beslissingen ging klager door met het uiten van beschuldigingen over het personeel naar andere instanties, terwijl hij tegenover het personeel boosheid en frustraties ontkende en weigerde om hierover in gesprek te gaan. Vanuit behandelingspunt en het belang van de orde en de veiligheid was het van groot belang dat klager zijn boosheid en frustraties met het behandelteam zou bespreken. Ook op andere wijze kon geen inschatting worden gemaakt van hetgeen klager bezighield, omdat klager weigerde deel te nemen aan blokken, de dagopening en de dagsluiting. Klager bevond zich nog steeds in een hoge fase van de vroegsignalering en voldeed niet aan de voorwaarden die verbonden waren aan de beëindiging van zijn afdelingsarrest. Naar het oordeel van de beroepscommissie kunnen, gelet op het hiervoor vermelde, de beslissingen van het hoofd van de instelling van 13 augustus 2018 en 10 september 2018 om in verband met de handhaving van de orde en de veiligheid in de instelling klagers afdelingsarrest te verlengen niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Zij zal derhalve het beroep op deze punten ongegrond verklaren en de uitspraak van beklagrecht bevestigen met aanvulling van de gronden.

Met betrekking tot c.

Omdat klager zich op 20 september 2018 nog steeds in een verhoogde fase van zijn signaleringsplan bevond, is er met ingang van die datum voor gekozen om een beperking van de bewegingsvrijheid tot de afdeling op te nemen in het verplegings- en behandelingsplan van klager. Ook werd daarin opgenomen dat zijn keycard zou worden beheerd door de staf. De reden hiervoor was dat klager beschuldigingen bleef uiten richting personeel, er onvoldoende zicht was op hetgeen in hem omging, hij onvoldoende het contact aanging met het behandelteam en zeer negatieve en denigrerende uitlatingen deed naar derden. Ter zitting is namens het hoofd van de instelling verklaard dat verwacht werd dat de beperking in bewegingsvrijheid noodzakelijk zou blijven en dat de instelling klager voor een langere termijn duidelijkheid wilde geven over de beperking van zijn bewegingsvrijheid. Ook werd verklaard dat dit onderdeel van het behandelingsplan wekelijks, zowel in het team als met klager wordt besproken en dat wekelijks getoetst wordt of er redenen zijn om de gemaakte afspraken te wijzigen. Hetgeen er onder andere toe heeft geleid dat klager sinds 16 mei 2019 weer de beschikking heeft over een keycard. Naar het oordeel van de beroepscommissie was vanaf 20 september 2018 de grondslag voor de beperking van klagers bewegingsvrijheid tot de afdeling gelegen in klagers verplegings- en behandelingsplan dat deel uitmaakt van klagers behandeling en zijn aan klager niet op een andere grondslag verder gaande beperkingen opgelegd. Daarom is in dit geval geen sprake van een aan klager opgelegd afdelingsarrest en betreft de beperking van klagers bewegingsvrijheid geen beslissing waartegen op grond van het bepaalde in artikel 56 of artikel 57 Bvt beklag kan worden ingediend. Dat klager na zijn terugkomst uit het PBC - abusievelijk - enige tijd zou zijn toegestaan om zich zonder beperkingen met keycard in eigen beheer door de instelling te begeven, doet daar niet aan af. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de beklagcommissie klager terecht niet-

ontvankelijk in het beklag verklaard. Zij zal derhalve het beroep ook op dit punt ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:

R-19/3756/TP

Datum uitspraak:

20 augustus 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne en prof. dr. H.J.C. van Marle, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;
Passantentermijn

Samenvatting:

Geen sprake van fictieve weigering klager binnen wettelijke termijn van vier maanden in kliniek te plaatsen. Termijn aanspraak op hernieuwde plaatsing vangt aan op datum onherroepelijk worden van rechterlijke uitspraak tot hervatting dwangverpleging. Klager niet-ontvankelijk in beroep.

(Wet- en regelgeving: Wfz art. 6.3)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft aangegeven het beroep mondeling te willen toelichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu enige onderbouwing daarvoor ontbreekt. De beroepscommissie acht zich voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

Klager heeft bij brief van 13 mei 2019, door de Raad ontvangen op 15 mei 2019, beroep willen instellen tegen de fictieve weigering hem na hervatting van de tbs met dwangverpleging in een tbs-instelling te plaatsen.

In artikel 6.3, eerste lid, Wfz is bepaald dat de plaatsing van een tbs-gestelde in een instelling geschiedt binnen een termijn van vier maanden na aanvang van de termijn van de tbs. Deze termijn

kan telkens met vier maanden worden verlengd. Met een beslissing tot verlenging wordt gelijk gesteld een weigering om binnen de genoemde termijn van vier maanden te beslissen.

De beroepscommissie stelt op grond van de stukken vast dat de termijn waarop klager aanspraak kon maken bij hernieuwde plaatsing in een tbs-instelling is aangevangen op 7 februari 2019, toen de beslissing tot hervatting van de dwangverpleging onherroepelijk is geworden, en niet op 22 augustus 2018, toen de rechtbank in eerste aanleg hervatting van de dwangverpleging heeft gelast, de datum waarvan klager uitgaat. Blijkens de indicatiestelling TBS van 4 maart 2019 heeft het NIFP klager geïndiceerd voor plaatsing in een FPC. Vervolgens heeft verweerder bij besluit van 14 mei 2019 bepaald dat klager wordt geplaatst in FPC Oostvaarderskliniek en is klager op 23 mei 2019 in die kliniek opgenomen. Van een fictieve weigering klager binnen de in artikel 6.3 Wfz genoemde termijn van vier maanden in een FPC te plaatsen is daarom geen sprake.

Klager kan om die reden niet in zijn beroep worden ontvangen.